

Глава 1

МИШІ

Ранок в Ірпені зазвичай починався із приємного запаху сосен і прекрасного пташиного співу. В околиці всі прокидалися, і розпочинався новий день — із новими ідеями та щоденною роботою. Ліза не змогла втримати язика за зубами, тому встигла розповісти всьому подвір'ю про нову подорож де Рішельє і про те, що найближчим часом він не прийде у двір навіть уночі. Незважаючи на те, що Богданова дружина Білава прогнала кота, Маркіз міг приходити, коли люди лягали спати, та ошасливлювати друзів своєю присутністю.

Тому дехто із тварин був дуже засмучений тривалою відсутністю загального улюбленця. Їх тішило лише те, що скоро вони почують багато цікавих історій, яких не вигадаеть просто так. А ще всі вони сподівалися, що Білава пробачить де Рішельє і дозволить повернутися додому. До них дійшли чутки, що місцеві коти вирішили виправити свою помилку і щось вигадали, аби їхній друг із Парижа назавжди залишився в Ірпені. Сіма постійно сиділа на даху і вглядалась удалечінь, чекаючи, що її коханий кіт ось-ось з'явиться на горизонті й більше ніколи не покине будинок Богдана. Пес Бобик теж дуже скучив за Маркізом. Де Рішельє був його найкращим співрозмовником, який міг вислухати всі його собачі думки, до того ж Маркіз майже ніколи з ним не сперечався. Ліза хоч і вдавала, що в неї все добре та що в її житті нічого не змінилося, але Сіма відчувала, з якою інтонацією коняка говорила про рудого друга і з якою тугою вимовляла його ім'я. Це неможливо було приховати.

Бобик почув шурхіт за парканом і тихенько підійшов до куща, який настільки густо розрісся, що приховував розмежування між вулицею та двором. Пес одразу помітив трьох котів, які сиділи на дереві навпроти їхнього будинку і тихо розмовляли поміж собою. Це були Віконт — кіт, який дуже постарався, щоб Маркіза вигнали із двору, та його друзі: рудошерстий, до речі, неймовірно схожий на де Рішельє, та Чорнявчик — хороший і добродушний кіт.

— Нам учотирьох потрібно докладно обговорити план повернення де Рішельє до будинку Богдана, — сказав Віконт.

— Утрьох, — поправив його Чорнявчик.

— Ні, таки вчотирьох, — повторив Віконт і глянув у бік кущів, — Бобику, виходь, я тебе бачу! До того ж без тебе у нас точно нічого не вийде.

Вартовому двору було неймовірно радісно почути такі слова. Бобик навіть відчув себе якоюсь надважливою персоною, яка бере участь у таємній та надзвичайно важливій для їхнього двору події. Тим більше, що справа стосувалася повернення його друга де Рішельє. Тому Бобик хутко проліз під парканом через викопану біля куща яму, став поряд із деревом, на гілках якого сиділи коти, й уважно подивився на них.

— Говоритимемо про те, як повернути Маркіза назад? — доволі голосно промовив пес, бо сподівався, що так коти на дереві чути-муть його краще.

Та насправді почули його не лише коти. Свиня Шуша, яка стояла найближче до паркана, одразу перестала чухатися об його дошки і навіть припинила своє настирливе рохкання, щоб не пропустити нічого й розчути кожне слово з розмови пса із котами. Гуси та кури теж перестали шуміти, і на подвір'ї запанувала незвична тиша. Навіть корова Ася перестала метляти хвостом, відганяючи мух. Вона терпіла їхні лоскіт та укуси, але не шуміла й стояла сумирно. Її вуха нашорошилися і намагались вловити будь-який звук, а погляд став неймовірно розумним, наче саме зараз вона ухвалювала найважливіше у своєму житті рішення. Лише коняка Ліза гуляла за парканом, жувала траву, нюхала ромашки і слухала, як тріскотять коники. Вона розуміла, що коти хочуть повернути де Рішельє до будинку Богдана, але як саме вони це робитимуть — її взагалі не цікавило.

— Так, обговорімо, як саме діятимемо, але тільки не біля паркана, — відповів Віконт Бобикові і разом із друзями зістрибнув із дерева на землю. Вони гуртом відійшли подалі від двору, стали якомога ближче один до одного і намагались говорити настільки тихо, наскільки це було можливо.

— Ідея Чорнявчика просто неймовірна, і вона має спрацювати. Думаю, що Маркіза пробачать і повернуть назад у дім. Але в нашій витівці повинна бути таємниця та несподіванка, — лише ці слова, сказані Бобиком, почули гуси, кури, свиня і корова...

А далі, хоч би як звірі дослухалися до розмови, — однаково нічого не розчули. Тільки зрідка хтось у запалі суперечки міг щось вигукнути, але окремі слова, вирвані з контексту, не давали жодної підказки.

Після того, як коти й собака обговорили та вирішили всі питання, Бобик з'явився у дворі і пішов до своєї будки, і тварини одразу ж помітили в його ході та погляді якусь пишність та гордовитість. Тільки після повернення пса тишу порушили: знову зарохкала свиня Шуша, замукала і заметляла хвостом покусана мухами корова Ася, а кури та гуси загомоніли.

«Собачий хвіст! Це ж треба до такого дійти... — почав міркувати Бобик, щойно влігся поряд із будкою. — Чорнявчик домовиться з мишами на млині, щоб вони допомогли нам повернути Маркіза. Неймовірно!»

Наступного ранку Бобик уже чекав на гостей і знав, у чому полягає його завдання в цьому хитрому плані. Воно було дуже важливе: пес мав просто мовчати і спостерігати. На вулиці світало, в Ірпені закукурікали перші півні. Саме цієї миті Бобик почув гучний зляканий рев корови Асі. Було зрозуміло, що корова неабияк переполошилася і кликала на допомогу. У Бобика раптом з'явилось непереборне відчуття, що він повинен забути про домовленість, голосно загавкати і кинутися на допомогу. Він навіть уже підвівся на задні лапи, але раптом згадав про вчорашню розмову з котами, тому знову влігся біля будки і почав вдавати, що нічого не відбувається.

У цей час із корівника вибіг рудий кіт, той самий, що неймовірно схожий на кота де Рішельє, і в зубах він дбайливо тримав мишу, яку поклав прямо біля сходів на ґанку. Ася перестала голосно мукати, але з будинку вже вискочила Богданова дружина Білава. Вона встигла побачити, як кіт, у якому вона, звісно ж, упізнала Маркіза, майже зник у кущах біля паркану, але раптом її погляд зупинився на миші.

— Богдане, Богдане, мерщій сюди! — закричала Білава й забігла назад у будинок.

Миша цієї миті ніби ожила, схопилася на лапи і втекла. А на її місце сів Бобик і почав пильно дивитися на двері. Він знав, що господар — хороший і працьовитий чоловік, але його було дуже важко розбудити вранці, тим паче о такій ранній порі. Проте дуже скоро на ґанку таки показався Богдан разом зі сполоханою дружиною, і вони обоє побачили Бобика, що сидів перед ними на місці миші.

— Спочатку голосно і злякано замукала Ася, а коли я вибігла на ґанок, то побачила, що біля сходів лежить миша, а де Рішельє вже забігає в кущі. Він упіймав у корівнику мишу — і корова затихла, — стривожено розповідала Білава.

